

KÁLECZ-SIMON ORSOLYA

Sugárút

a sofőr arcéle előremered
a perspektíva gyújtópontja felé
az első ülésen ülök, egyedül,
a nátriumlámpák egymást metsző
fénykörében. szaggatott
vonalak között, amelyek
egyenlő részekre osztják az aszfalt síkját.

egy távoli, fiktív nézőpontban
valaki állít a binokuláron
(közvetlenül a váll fölött
kirajzolódik a hajszálkereszt)

a karosszéria kénsárgája
az aszfalt esőfeketéje
a barna színbe törött házfalak
az utcai lámpák hol jégfehér, hol
borostyánsárga körei

három óra tíz múlt, én pedig
taxiban haladok
egy plotterrel felvázolt világban
egy elképzelt, ismeretlen pont felé

Erőmű, télen

fent az égen: fénylő vastraverzek
lent a földön: kásás, sűrű hó
fény villan a vezetékeken
szabályos rendben sorakoznak eléd
a szigetelő porcelánkorongok

(tíz év múlva ugyanebben az órában
vonat érkezik az elhagyott állomásra.
halványsárgák a plexiablakok
a műbőrülés zsírosan csillog és
dohány- és szemétszag járja át.

lomhán megindulnak a fáradtkék kocsik,
s egyedül maradsz
a hulló lombú gesztenyefák alatt.)

a kábelek kíméletlen párhuzamosa:
fehéren izzik, vörösen parázslík, s végül
belevész a sűrű szürkületbe.

vastag pára a szántó földe felett;
a földön fekszem. lent a jég hideg sár, fent pedig az ég
szabályos, azúrkék paralelogrammái.

